

מספרים מוצעים למכירה - אבל איגרות יש יותר!

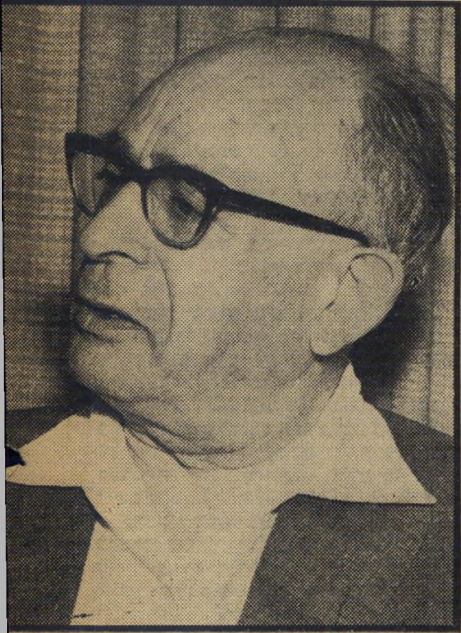
פרם הגדול של מפעל הפיס בסכום של 100,000 ל"י קורץ לך. אתה ניגש לקיוסק של הפיס ורוכש כרטיס הגרלה בעל מספר סידורי. ברגע שרכשת את הכרטיס אתה בטוח שהוא בלעדי שלך, שהמספר הנקוב עליו נקוב רק על הכרטיס שלך, כך שאם תזכה בפרס לא יהיו לך שותפים. אם אתה ממתין להגרלה הקרובה, ש' תתקיים ביום החמישי הקרוב, ה'21 בחודש, אתה עלול להתקל בהפתעה לא נעימה. ה' מספר שעל גבי הכרטיס שלך יכול להיות גם על כרטיס אחר הנמצא בידי מישהו אחר. אם לא יעלה מספר זה בגורל - הפסדתם שניכם את השקעתכם בסך 3 ל"י. אבל אם יזכה מספר זה בהגרלה בפרס כלשהו - יצטרך בית'המשפט להחליט למי מכם מגיע הפרס. "לא יכול להיות!" אתה אומר בבטחון. "מפעל הפיס הוא מסד ממלכתי ותיק ומוכר - לא ייתכן שהוא ידפיס כמה כרטיסים בעלי אותו מספר!" לא מאמין? בבקשה, הגה העובדות ה'...

כל

מצביעות על השערוריה הגדולה של מפעל הפיס.

לאיגרת יש תאומה

ה' אירע השבוע בקונדיטוריה הק' טנה בשכונת צהלון ביפו, המשמשת כמקום מפגש לצעירי השכונה. חבורת צעירי רים הייתה שקועה בשיחה עליונה כשפתע הופיע במקום רוכל הפיס אברהם ברזילי מרחוב שטרן 4 בתל-אביב, המשמש כסוכן...

מוהל הפיס

מיכאל לנדאו, לא חתוגש נוכח גי' לוי המספרים הכפולים, טען כי האשמה היא במדפיס המחשלת, וכי מפעל הפיס אין ביקורת מוחלטת על דרך ייצור הכרטיסים. משנה של סוכנות הפיס מזל טוב מרחוב אלנבי 111 בתל-אביב. ברזילי הציע לצעירים היפואים לרכוש אצלו כרטיסי פיס. אלה לא היו צריכים ל' המתין לשידולים רבים. מדי שבוע הם רוכי שים מספר ניכר של כרטיסי פיס בתקווה ל' זכות בפרס הגדול באמצעותו יוכלו להגשים את חלומותיהם. אבל אף אחד מהם לא ה'...

במדינה

אם כן, נראה כי אין הבדל כליכך גדול בין דיין "הישן" ודיין "החדש".

הפררציה

שנת

שיחורו

רוש אומץ רב לערבים פלסטיניים ל' הופיע בגלוי נגד החזרת הגדה לחוסיין - ובעד הקמת מדינה פלסטינית עצמאית, ש' תחתור לכינון פדרציה עם ישראל. השבוע התייצבו שלושה אישים ערביים מול קהל מוזמנים בבית סוקולוב בתל-אביב, לעניין מצלמות העתונות ומסטרות הטלביזיה - ואמרו בדיוק זאת. הם גם הציגו את עצמם: נציגי קבוצה הגדלה והולכת, המונה עתה כחמישים איש, המתכוונת להקים אירגון רשמי למטרות זו. מרוואן עלי, בנקאי לשעבר ובעל רכוש גם בגדה וגם בישראל, הצהיר: "הגיע הזמן לומר לממשלותינו: אם אתן לא מסוגלות למצוא את הדרך לשלום - אז אנחנו, העם, נצעד ונעשה!" עמיתו הירושלמי, בעל משרד הנסיעות עזאל ראיאן, הגיב על הצעתו של אשכול לפגוש את חוסיין: "תנו לנו לשכוח את ה' שם הזה! תנו לנו לשכוח את הימים שחינו תחת שלטונו!"

התשובה: פצצה

לצד הנציגים הערביים, מארחיהם מהתנועה למען פדרציה ישראל-פלסטין? נציגות המזנות, המוכיחה כמה רחבה התמיכה ב' רעיון זה. המנחה, שלום כהן, הגדיר את הפגישה בצטטו פיתגם סיני עממי: "גם הצעדה ה' ארוכה ביותר מתחילה בצעד הראשון. הערב אנו צועדים צעד היסטורי זה." מימינו ישבו אהרונצ'יק כהן הגיינטי, ר' מליה חירוף השחרחה. השניים הם ידידים מזה 25 שנה, ופעלו כבר אז למען הבנה עברית-ערבית. הם לא התראו מאז 1948 - ופגישתם על אותה כמה הייתה הפתעה לשניהם. אהרונצ'יק, שדיבר ערבית רהוטה לכבוד אורחיו, האיץ בהם לשים קץ לבינוני השאי' פות והמשאבים, שהוקדשו עד כה לשיגאה הדרנית. "אנו במצב פתוח דף חדש - עלינו למתוח קו מתחת לעבר העגום." ואילו חרוף, שדיבר עברית שוטפת, ה' בהיר מה עגום היה עבר זה: "כאשר באתי אז למנהיגי העם הפלסטיני, ואמרתי שצרי' כיים שלום עם העם היהודי, היתה התשובה: זריקת פצצה עלי." אמר הוא: "שנת 1948 היתה שנת שיחורו לעם היהודי, תהיה נא שנת 1967 שנת שיח' רור לעם הפלסטיני!"

(המשך מעמוד 11) שה צירים בוועידת רפ"י, בשבוע שעבר, והם התייחסו לאותו נאום עצמו: נאומו של משה דיין בערב הפתיחה.

דבר והיפוכו. מה אמר דיין, שיכול היה לתת מקום לפירושים כה שונים ומנוגדים?

בנאום גדול, בו טען כי אין שום סיכוי לשלום עם העולם הערבי בעתיד הנראה לעין, הציג דיין מצע של שישה עקרונות: "שמירה על אופיה היהודי של מדינת ישראל, בהרכבה ובמיספר אוכלוסייה". "חתימה ברורה להכרזה של מדינת ישראל כמדינה יהודית ריבונית עלידי שכניה".

"השגת שיחיוכויות בינלאומי באי זור, לרבות הבטחת חופש-השייט המלא בכל נתיביהמיים הבינלאומיים". "עיצוב גבולות חדשים, המקנים בט' חון לשלמותה הטריטוריאלית של המדינה". "התחייבות גבולות הנותנים ומאפשרים ביטוי לניקת העם היהודי לארצו ההיסטורית". "חתימה להסכמי-שלום עם מדינות ערב, שבמיסגרתם תיפתר גם בעיית הפליטים הערביים".

הכל - ולא כלום

מה אומרים עק' רונות אלה? הכל - ולא כלום. אנשי הסיפוח ראו בהם דרישה מפורשת לסיפוח כל השטחים. אחרת, מה הדיבור על "ארצו ההיסטורית" של העם היהודי, הגבר לות הדשים? אך הדיבורים על "האופי יהודי" פירושו כן שלעריבים לא ייתנו ב' מדינה זו זכויות, ויישמר שלטון יהודי מוחלט.

הדוגלים בפדרציה ישראלית-פלסטינית, ה' תופסים עמדות חשובות בצמרת רפ"י, הבינו את העקרונות אחרת. הם סברו כי דיין הד' גיש את "האופי היהודי" מפני שאינו רוצה בסיפוח שטחים ערביים. הוא רוצה רק בתי' קוניגבול מטעמים צבאיים, ובנוסחה כללית שתשמור על זיקת העם היהודי לכל הארץ. למשל: פדרציה בין ישראל ומדינה פלס' סינית, שתאפשר מעבר חופשי לכל הארץ.

גם המאמינים בהחזרת השטחים ראו אישור לדעתם בדברי דיין. הם הדגישו כי דיין לא הזכיר כלל את העם הערבי הפלס' טיני, לא דיבר על סיפוח, ולא על פדרציה. כלומר: הוא מוכן להחזיר את השטחים לחוסיין.

אין הכרז. האם התכוון דיין להגיש דברים מעורפלים, שכל אחד יכול לפרשם כרצונו - גם כשזה דבר והיפוכו? או שמא העירפול הזה הוא מהותי, ודיין עצמו אינו יודע מה הוא רוצה?

קרובה לוודאי ההנחה השניה. כי דיין התקף באותו נאום את יהור סמילנסקי, שיבח את אנשי "ארץ-ישראל השלמה", הע' לה על נס את הסיסמה "בדם ואש יהודה נפלה - בדם ואש יהודה תקום". אמנם דיבר על "עימות" עם ערביי ארץ-ישראל ועל אי-התערבות בענייניהם - אך זה נשמע רק כגישה קולוניאלית "מתקדמת", כשהכובש עושה כרצונו בארץ, אך מניח לילידים אוטונומיה פנימית.

מרוואן עלי, העם יצעד

ומופיעים אמנים, במסדרונות חיכו להם מונוגאי המלונות שמכרו להם משקאות ו' יוגות תמורת כסף מזומן שהוא טוב למזון, אך אסור, לפי הוראת המועצה הדתית, ל' רכישת כרטיסים.

ספרי-פזיו לא נחשכו

התית של תל-אביב, שראתה בעין רעה כיצד עוקפים את חוקי-העזר העירוניים, שאינם מכירים בבתי-מלון כ"בתי-עסק" ומשום כך אין חוק השבת חל עליהם. ומדי שבוע מספי קים ל-1500 מתושבי העיר בידור ברמה ש' מעל למועדוני-לילה, כפתה על בעלי המלון גות הגדולים להיכנע לתכתיבה. הם חתמו על הסכם, לפיו הם מתחייבים לבטל את חזויהם עם מקיימי הראיונות אם אלה ימשיכו בחילול השבת. עם מקיימי הראיונות, שביקשו להגיע ל' ידי הסדר עם המועצה הדתית, סרבו אנשי הרבנות של תל-אביב להיפגש. אולם הנצחון הסופי טרם הובטח לדתיים. החילה אמנם אסרה הגזלת הקואליציה על חמישה ח"כים של הקואליציה להגיש הצעה לסדר היום בכנסת בנושא זה. הסביר יו"ר הנהלת הקואליציה, ח"כ משה ברעם: "שר' ההתוות מסר לי שהושגה פשרה בין המועצה הדתית לבין מקיימי הראיונות." אולם רק לאחר שהוברר לו כי הפשרה התקיימה מ' אחורי גבם של המראיינים ועל חשבונם, התיר לחמישת הח"כים להגיש את הצעתם. הכנסת תדון בה השבוע.

גם מקיימי הראיונות עצמם טרם נכנעו. הם החליטו להפעיל על בעלי המלונות לחץ נגדי: איום שאם ימשיכו להיכנע למועצה הדתית יקבלו כל אמני ונגני ישראל החלטה שלא להופיע עוד במלונות, גם לא בימי שישי. כדי להביא את הדברים עד אבטורר מתכוננים המראיינים לראיין בערב שישי אחר, כל אחד במלונו, אמנית העוסקת בה' גשת עונג-שבת במועדוני-לילה שתדגים לקהל את אומנותה - החשפנות. כי סטריפ-טיו לא נחשבו, לפי חוקי העזר, לחילול-שבת. עד כמה מתנגד הקהל לכפייה שהטילה עליו המועצה הדתית אפשר היה להיווכח ה' שבוע במלון הילטון שם ערך המומחה ל' סקר דעת-הקהל, רפאל גיל, מיסאל-ביוק לפי מחיאות-כפיים. כאשר שאל מי בעד השמעת מוסיקה בערבי-הראיונות, מחאו כמעט הכל. כאשר שאל "מי נגד?" מחאו כף רק שני אנשים - שני פקחי השבת שנשלחו למקום על-ידי הרבנות.

משפט

לא

מבקש

רחמים

העובדות, שנכללו בכתיב-האישום, היו קטלניות:

ב-25 לספטמבר שעבר נתן נוח מוזס את הגה מכוניתו לבנו בן ה'14 וחצי. כתוצאה מכך נהרגה הילדה רחל שבי, שכנתה של משפחת מוזס בשיכון הוותיקים ברמת-גן. שלושת השופטים ביקשו לשמוע מה יש למוזס לומר. בדממה מתוחה קם סניגורו, אריה מריני-סקי, להשמיע את הגנתו - והדהים את ה' שופטים. כי הוא לא ביקש מהם להקל ב' עונש.

המרגרזה הכפולה

עוד לפני התחלת המשפט, התנהל ויכוח על סעיף-האישום: פרקליט משפחת שבי, עורך-הדין חיים קוים, ביקש את התערבות בית-המשפט הגבוה ל' צדק, כדי לאלץ את פרקליט המחוז להמיר את הסעיף בסעיף חמור יותר. הסעיף אמנם הוחלף, גם בלי צו של בית' המשפט העליון, ועתה הסביר מרינסקי: "מר מוזס האמין כל חייו, כי כולם שווים בפני החוק. כעיתונאי גם ניסה לתת ביטוי לאמונה זו בעיתונו. עתה, שנפל בגורלו לעמוד מול שופטי, אסר עלי לבקש רחמים."

מה היה בפני מוזס עצמו? "עברו עלי שלושה חודשי ייסורים. עכשיו אני רוצה לקבל עלי את הדין." במשך שלושת רבעי שעה התייעצו השופ' טים בנימין כהן, יצחק שילה ויצחק רוה' בלישכתם. כאשר השמיעו את גזר-הדין היה ברור שהם רואים מולם טרגדיה כפולה: זו של משפחת שבי, וזו של משפחת מוזס. ש' כן ירעו, כי עורך ידענות אחרונות כבר טעם בעצמו את טעם האסון של שיכול בן בתאונת-דרכים: בנו גלעד נדרס לפני מספר שנים למחה, ברמת-גן, בהיות בן תשע-וחצי. השופטים סקפו: שנה מאסר בעולם.

דת

מי

מוחא

כפיים?

יומון המפד"ל הצופה, יכול היה לבשר השבוע לקוראיו הדתיים בשמחה גלויה: "בהתאם להבטחת מנהלי בתי-המלון ומארגני ערבי הראיונות, עברו מופעים אלה בתכני' הם האחרונה ללא חילול שבת... נראה שההקפדה על כך לא פגמה בתכנית".

אולם כל מראיין הרשה לעצמו לחלל את השבת במקצת. מזון מותר. דן כזאמץ הקרין סרטונים וניהל שירה-ביבור בליחי הקרנת שיקופיות בזו. אריה אבנרי ביקש מהקהל לעשן בחוף אבל העלה על הבמה מהפנט שהבטיח לגמול את המאוינים מעישון. עישן בעצמו במקטרת והעלה מספר מעשנים עם סיגריות אל הבמה באולם הילטון.

באולם עצמו אומנם לא ניגנו, אבל דרך הרמקול השמיע אבנרי למאוינו מוסיקה מרכזית של המלון ("כדי שתשמעו מה אסור לכם לשמוע"). שמואל שי ביקש ממאויניו, באולם מלון שרתון, לא לעשן, אולם רבים לא צייתו ושי עצמו עישן בשעת הראיונות. אם השבת נשמרה במיקצת באולמות עצמם, הרי מבקרי ערבי הראיונות יכלו לרדת רק מספר מדרגות באותם בתי-מלון כדי ליהנות מחילול שבת של ממש. בכל אותם מלונות מקיימים מועדוני-לילה, בהם מגנות תזמורת

עמוס קינן, נתן ילין-מור, אורי אבנרי, שלום כהן, אהרונצ'יק כהן, ויאסור צינגלס, חיים דרין, זקן פרחי.